

Pisano polje.

Iz bosanskega perivoja.

Slavčka dva sta vso noč prepevala
liliji-nevestici na oknu.

Vprašala je lilija-nevestka :

„Sta li, bratca vidva, slavčka mlada?“ —

„Nisva bratca, le prijatelja;
bili smo trije poprej v gorici,
ali enega sva izgubila.

Slišala sva, da se je oženil,
na obisk sva zdaj se napotila,
videla bi rada mu družico.

Neseva ji zlato preslico,
a na njej egiptovsko povescmo.

Noč je moja tiha deva . . .

Noč je moja tiha deva,
svileni so nje lasje,
in oči tak črne, črne,
sanje mi iz njih kipe.

Oj, objemi in zagрни,
noč, me s temnimi lasmi —
truden sem, naj sanje večne
mi zakrijejo oči . . .

Sejalec.

Svetel znoj sejalcu-kmetu
 v izorane brazde pada,
 v zemlji se rodi, zaklije
 zlato klasje, zlata nada.
 Znoj na čelu — sveta rosa —
 kamor na zemljico kane,
 kot bi Bog jo blagoslovil,
 tam življenje novo vstane.

Detelja, moje veselje . . .

Po polju, med deteljo hodim ob jutrih
 in solza se v mojih očeh lesketa —
 Oj pridi, oj pridi, moj fantič, moj zlati,
 le zate mi gorko srce plapola!

Jeseni poklical ga cesar je svetli
 in sabljo opasal, oj, fant moj je zal —
 ves v žametu rdečem in z zlatom našit je,
 a meni, a meni le zvest je ostal.

Kot detelja rdeča se krasno razcvita
 in mlad je kot polje, moj cvet, moj junak —
 oj detelja, detelja, moje veselje,
 tvoj vonj kot spomin nanj je lep in sladak.

Oj detelja, detelja, moje veselje,
 le rasti in cveti in dij mi vse dni —
 kot ptičice splavajte, moji pozdravi,
 poljubite dragega mi na oči!

Jutro.

Gora zadivljena, lesi blesteči . . .
 Solnce se dviga iz morskih poljan;
 z zlatimi uzdami, z vihro v kolesih
 vozi se v zarji na svileno plan.